

френски, съ които се обявяваше, че въ тѣзи къщи има ранени войници и, освѣнъ това, надъ къщата окачиха знамена съ червенъ полумѣсецъ. Оставиха нѣколцина неджгави хора, нѣколцина военни лѣкари и единъ надзирателъ, за да имъ прислужватъ. Най-послѣ погрижиха се да ги снабдятъ съ храна за 30 дни.

Въ надвечерието на излизането, Османъ паша повика при себе си бѣлгарскитѣ свѣщеници и 10 души отъ първенцитѣ на града; като имъ напомни за благосклонното отношение къмъ тѣхъ и за протекцията, която тѣ винаги сж намѣрвали отъ страна на турскитѣ власти, той ги заклѣ, въ замѣна на това, да не допускатъ да се малтретиратъ раненитѣ, които той повѣряваше на тѣхното челоувѣколюбие. Свѣщеницитѣ и първенцитѣ се заклѣха да ги протежиратъ; сжщитѣ обѣщания тѣ дадоха на каймакамина на града, който ги бѣше увѣщавалъ тоже за сжщото нѣщо. Читателя ще види послѣ, какъ тѣ удържаха обѣщанието си.

Марешала се постара да прѣдвиди всичкитѣ трудности, съ които бѣ свѣрзано излизането и да вземе мѣрки за тѣхното отстранение. Понеже излизането трѣбваше да стане нощно врѣме и за да не станатъ нѣкои грѣшки, той избра отъ всичкитѣ баталиони понѣколцина интелигентни и дѣятелни офицери,